

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. H. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. OAM-160/LE-LE05-LE05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 12. 2018, č. j. 60 Az 84/2017 - 94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl tak, že žalobci nelze udělit mezinárodní ochranu pro existenci důvodů podle § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a nelze mu udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.

[2] Řízení o žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Plzni zastavil označeným usnesením, neboť dospěl k závěru, že aktuální místo pobytu žalobce není známo.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v první řadě namítal a zároveň za důvod přijatelnosti kasační stížnosti označil skutečnost, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal jeho místo pobytu. Prostá skutečnost, že stěžovatel nereagoval na žádost krajského soudu o sdělení (potvrzení) své adresy, nemůže sama o sobě vést k závěru, že pobyt stěžovatele

nelze zjistit. Smyslem ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu není primárně sankční postih stěžovatelova přestupkového jednání. Stěžovatel krajskému soudu vytknul, že se blíže nevěnoval tomu, proč z absence odpovědi na žádost o potvrzení své adresy vyvozoval, že již stěžovatelova poslední nahlášená adresa není aktuální. Podle stěžovatele proto nelze konstatovat, že by krajský soud projevil dostatečnou péči při zjištění stěžovatelovy aktuální adresy. Bez dalších úvah nelze jednoznačně dospět k závěru, že nepožádání o vydání nové propustky v Pobytovém středisku Havířov svědčí o tom, že stěžovatel svoji adresu opustil.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že krajský soud vyvinul přiměřené úsilí ke zjištění stěžovatelova pobytu a po podrobném šetření zhodnotil, že místo pobytu stěžovatele není známo. Žalovaný popřel oprávněnost kasační stížnosti a vyjádřil přesvědčení, že napadené usnesení krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy a uplatněné kasační námitky nejsou důvodné.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud při zjišťování pobytu stěžovatele v databázi žalovaného dne 23. 8. 2018 a 22. 10. 2018 zjistil, že žalobce má od 13. 5. 2018 evidovaný svévolný odchod z Pobytového střediska Havířov. Krajský

pokračování

soud se proto žalovaného, cizinecké policie i zástupce stěžovatele dotázal na místo současného pobytu stěžovatele. Žalovaný přípisem ze dne 28. 8. 2018 krajskému soudu sdělil, že stěžovatel dne 13. 5. 2018 svévolně opustil Pobytové středisko Havířov a není mu známa jiná adresa pobytu stěžovatele. Cizinecká policie přípisem ze dne 29. 8. 2018 krajskému soudu sdělila, že jí současné místo pobytu stěžovatele není známo. Zástupce stěžovatele přípisem ze dne 29. 8. 2018 krajskému soudu sdělil, že nedisponuje informacemi o tom, že by uvedené místo pobytu stěžovatele již nebylo aktuální. Cizinecká policie v přípise ze dne 24. 10. 2018 uvedla, že u stěžovatele neeviduje žádné změny. Dne 31. 10. 2018 zaslal krajský soud žalobci na jeho poslední známou adresu žádost o její potvrzení jako jeho stávající adresy pobytu, případně o sdělení současné adresy pobytu, avšak žalobce na tuto žádost soudu žádným způsobem nereagoval. Při telefonickém rozhovoru se zástupcem stěžovatele asistent soudce krajského soudu dne 31. 10. 2018 zjistil, že není se stěžovatelem v kontaktu. Následně krajský soud dne 30. 11. 2018 ověřil v databázi žalovaného, že nedošlo ke změně ohledně současného místa pobytu stěžovatele a stále je od 13. 5. 2018 evidovaný pouze svévolný odchod z uvedeného pobytového střediska.

[10] Uvedené úkony ke zjištění pobytu stěžovatele prokazují, že krajský soud v tomto ohledu vyvinul intenzivní úsilí a vyčerpал všechny možnosti, které měl k dispozici. Místo pobytu stěžovatele se mu však nepodařilo zjistit, přičemž stěžovatel nereagoval ani na žádost o potvrzení své adresy. Další úkony v tomto směru by již byly nadbytečné, stejně jako podrobnější zdůvodnění závěru o nemožnosti zjistit místo pobytu stěžovatele, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti. Námitce stěžovatele, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal místo pobytu stěžovatele proto nelze přisvědčit. V posuzované věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu, podle kterého soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud proto postupoval správně, když řízení zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu.

[11] Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, v němž vyslovil, že „*nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu je dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích nebyl pobyt žadatele zjištěn a zůstal zcela neznámý (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Azs 271/2004 - 58, č. 707/2005 Sb. NSS). Mezi soudu dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl patří zejména dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl, tj. Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle okolností konkrétní projednávané věci lze uvažovat např. i o dotazu na místo pobytu žalobce u jeho zástupce, má-li nějakého, příp. pokus o doručení na adresu, kterou žalobce uvede v podání soudu. (...) Nejvyšší správní soud připomíná, že nastoupení některého z důvodů podle § 33 zákona má obligatorní procesní vyústění v podobě zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, čj. 3 Azs 40/2008 - 67).“*

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud

proto nepřistoupil k meritornímu přezkumu kasační stížnosti a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[14] Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 60 Az 84/2017 - 50, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 21. 12. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu